

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

Τά μυστικά του Κράτους, οι πολιτικοί και οι δημοσιογράφοι. Το «φάρμακον» των μυστικών στους διαδρόμους της Βουλής. Τα μυστηριώδη γραφεία Τύπου. Μία περιεργή υπόθεση κατ' αποκλίσεις. Ένα μυστηριώδες πρακτορείο ειδήσεων. Το παθιασμένο Γάλλο δημοσιογράφο, κλπ. κλπ.

Η λέτε ποτέ δυνατόν μία εμπιστευτική πληροφορία! Πρέπει να ξέρετε ότι πάντα υπάρχει κάποιος κοντά σας, που ασφαλώς μπορεί να εκμεταλλευθεί αυτό το μυστικό σας και να προκαλέσει την καταστροφή σας. 'Αλλά κι' ούτε να είναι αλαμπάντε κάτι που σας έχουν εμπιστευθεί. Υπάρχουν άπειρα παραδείγματα ανθρώπων, που καταστράφηκαν, γιατί έφυγα να τους ξεφύγει μια λέξη από το μυστικό τους. 'Αλλωστε, πολλοί εγκληματίες δεν έχουν προδοθεί μ' αυτόν τον τρόπο και δεν έχουν αποκαλύψει τα μυστηριώδη έγγραμά τους: Μά εκείνοι που δεν θα έπρεπε να συζητούν καθόλου, είτε οι πολιτικοί κι' οι δημοσιογράφοι. Κι' όμως, σύμφωνα με μία παλιά συνήθεια στους διαδρόμους της Βουλής ή της Γερουσίας, από την έναρξη της συνεδρίασης ή κατά τα διαλείμματα, οι αντιπρόσωποι του λαού βρίσκουν την ευκαιρία να συζητήσουν για διάφορα σοβαρά ζητήματα: για τη στρατιωτική δύναμη της χώρας τους, για τις μυστικές συμβάσεις, για τα πρόσφατα μεγάλων θέσεων που κάνουν κατάχρησι της εμπιστοσύνης τους, ή για τα άμυντικά έργα που πρόκειται να εκτελεσθούν.

Οι δημοσιογράφοι πάλι, που αιώνιας γράφουν «στο γόνατο» τις σημειώσεις τους, πολλές φορές γράφουν το ρεπορτάζ τους μέσα στις αίθουσες των κοινοβουλευτικών οργάνων ή διηγούνται ένα παλιό μυστικό στους φίλους τους, άδικα φροντάς για τους ανθρώπους που βρίσκονται κοντά τους. Κι' όμως δεν πανταχόθεν ότι μέσα σ' αυτόν τον κόσμο των πολιτικών και των αντιπροσώπων του νόμου κυκλοφορεί ένα πλήθος κατασκοπών, οι οποίοι «ψαρεύουν» με μεγάλη τέχνη αυτά τα μυστικά και τα διαβιβάζουν άνευ όλης στή χώρα τους. Μά κι' από το θήμα της Βουλής πολλές φορές αποκάλυπταν μυστικά που ενδιαφέρονταν εξαιρετικά τους κατασκόπους. Οι μυστικοί πράκτορες λοιπόν, προμηθεύονται με εξαιρετική ευκολία μία ελεύθερη είσοδο κι' από ένα θεωρείο παρακολούθου μ' όλη την ησυχία τους τις ενδιαφερόμενες πληροφορίες, τις σημειώνουν και τις άποστολούν να τιμή στην χώρα, γιό τήν οποία ένεργουν την κατασκοπεία.

Εκτός αυτών, υπάρχουν ακόμη κι' οι μυστικοί πράκτορες, που εμφανίζονται ως διευθυντές εφημερίδων ή και πρακτορείων Τύπου και οι οποίοι έχουν ένα μεγάλο επίτελειο δημοσιογράφων, που τους άκριβοπληρώνουν για να μαθαίνουν αυτό, πρώτοι άπ' όλους, τα διάφορα σχέδια των πολιτικών, και τα μυστικά της Κυβερνήσεως. Οι δημοσιογράφοι, που δεν γνωρίζουν βέβαια την αληθινή ιδιότητα του διευθυντού του πρακτορείου, φαίνεται πρόθυμοι να ίκανοποιήσουν, αυτή την τόσο λογική επιθυμία του. 'Η έπιτυχία μιας εφημερίδος ή ενός πρακτορείου άλλωστε εινε να μαθαίνει, νωριτερα άπό κάθε άλλο, μία σοβαρή είδησι κι' αυτό το ξέρουν πάρα πολύ καλά οι δημοσιογράφοι. "Ετσι μεταχειρίζονται χίλια «κόλπα» για να ψαρέψουν το «λαურάκι» (τη σπουδαία είδησι) άπό τους πολιτικούς. Το ίδιο λοιπόν έκαναν κι' οι συντάκται του πρακτορείου Τύπου, των μυστικών πρακτορείων. "Ετσι, χωρίς να το ξέρουν, άπεκάλυπταν σοβαρά μυστικά της χώρας τους και καθιούσαν άνωφέλα τα όχυρωματικά έργα και τις άσκήσεις των στρατιωτικών δυνάμεών της.

Μία τέτοια άκριβώς υπόθεσις άπασχόλησε πρό καιρού τήν

Παρισινή 'Αστυνομία, ή όποια και κατώρθωσε να συλλάβη όλους σχεδόν τους συνεργάτας του μυστηριώδους κατασκοπού. "Οσο για εκείνον, μόλις άντελήφθη ότι έκινδυνευε, έκρινε καλά να έγκαταλείψη το Γαλλικό έδαφος. Μά εσάς διηγηθούμε άπό τήν άρχή αυτή την αυταρακτηκή υπόθεσι:

"Ήταν ή εποχή που ή Γαλλία συζητούσε το ζήτημα του έξοπλισμού της και συγχρόνως τον περιορισμό της στρατιωτικής θητείας άπό δυό χρονια σ' ένα. "Ο τότε πρωθυπουργός Νταλαντι έχε καθήμενους μυστικές συσκέψεις με τ' άλλα μέλη του 'Υπουργικού Συμβουλίου κι' ή εφημερίδες άφηναν να ένησηθη, ότι έπρόκειτο περί σοβαρών σχεδίων, για τήν άμυνα της Γαλλίας. "Εκείνη άκριβώς τήν εποχή ίδρύθηκε στο Παρίσι ένα πρακτορείο Τύπου, το όποιο έχε τήν άποκλειστική άνταπόκριση πολλών ένέων εφημερίδων και πολιτικών έπιθεωρήσεων. "Ο διευθυντής του, μεταξύ των άλλων δημοσιογράφων, έχε καλέσει και τον 'Ανρύ Ρουβιέ, ένα νεαρό μά δραστήριο συντάκτη μιας Παρισινης εφημερίδος, στον όποιο και ανέθεσε να του άποκαλύψη αυτές τις μυστικές συνηνοήσεις των Γάλλων πολιτικών.

—'Αυτό θά εινε για το πρακτορείο μας, του έπτε, μία μεγάλη έπιτυχία. "Οσο για όένα, θά πληρωθής πολύ καλά και θά έχης και τήν ίκανοποίησι ότι κατώρθωσες να πέτυχής κάτι, που θά δυσκολευόυτουσαν να πέτυχουν οι συνάδελφοί σου.

"Ο νεαρός δημοσιογράφος, κολακευμένος άπό τα λόγια του διευθυντού του, ρίχθηκε με τόλμη σ' αυτή τήν έπικίνδυνη περιπέτεια, χωρίς να σκεφθί τι συνέπειες μπορεί να έχε αυτό το διάθημά του. "Αρχισε να έπισκέπεται τους διάφορους ύπουργους του γραφείο τους, στο σπίτι τους κι' όπου τους συναντούσε, τους πληροφορούσε με τις έρωτήσεις του και τους «ψάρευε» ένα σωρό πληροφορίες. "Ετσι κατώρθωσε να μάθη πολλά τεχνικά μυστικά των οχυρωματικών έργων του Ρήνου, τις στρατιωτικές δυνάμεις που θά άπασχόλυον, πολλές μυστικές συμβάσεις της Γαλλίας κι' ένα πλήθος άλλων πολιτικών μυστικών. "Ο διευθυντής του ήταν κατενθουσιασμένος μαζί του. Του πλήρωσε κάθε τέτοια είδησι πολλές χιλιάδες φράγκα και του έχε ένα ήγεμονικό μισθό. "Ο άσημος δημοσιογράφος άρχισε τότε να ζή μία μεγάλη ζωή. 'Αγόρασε ένα πολυτελές αυτοκίνητο, νοίκιασε ένα διαμέρισμα στα Βουλεβάρτα κι' άρχισε να συχνάζει στ' άριστοκρατικά κέντρα. "Ολο το κοσμικό Παρίσι άφηρε τώρα τον δημοσιογράφο 'Ανρύ Ρουβιέ. Οι παλαιοί φίλοι του όμως μάτια προσπαθούσαν να ξεγηήσουν αυτή τήν άλλαγή της ζωής του.

—Μήπως κληρονόμησες κανέναν Αμερικανό κροίσσο; τον ρωτούσαν περιέργοι.

—"Οχι, τους άπαντούσε μ' άδιαφορία. "Εργάζομαι σ' ένα πρακτορείο Τύπου κι' εύτυχώς κερδίζω πολλά λεφτά.

Οι άλλοι δέν το πίστευαν. Τι είδους πρακτορείο ήταν αυτό που πληρώνει τόσο ήγεμονικά τους δημοσιογράφους; σκεπτόντουσαν. Και άπεφάσαν να λύσουν το μυστήριο, για να ίκανοποιήσουν τήν περιέργειά τους. Μά τήν ίδια σκέψη είχαν κάνει και πολλά λαγωνικά της Γενικής 'Ασφαλείας, τα όποια κι' άρχισαν κι' αυτοί να παρακολουθούν αυτό το περίεργο πρακτορείο Τύπου. Και πράγματι, δέν άρνησαν ν' άνακαλύψουν τήν αλήθεια. "Εμαθαν δηλαδή ότι ο διευθυντής του όνομαζόταν Φρανς Μάνιερ κι' ήταν ένας άσπότης που ειπικίνδυνος κατασκοπός της Μυστικής 'Υπηρεσίας του Βερολίνου. Έχε έρθει λοιπόν στο Παρίσι με τήν έντολή ν' άποσπάση όσο μπορούσε περισσότερα μυστικά άπό τους εύθυμους Γάλλους για τα όχυρωματικά έργα της χώρας τους. Γι' αυτό έχε ίδρύσει αυτό το πρακτορείο Τύπου και κατώρθωσε με τήν πιο μεγάλη ευκολία

'Ο 'Ανρύ Ρουβιέ, κατά τήν ώρα της συλλήψεώς του, σκεπάζει το πρόσωπό του με τα χέρια του, για να μη το φωτογραφήσουν οι φωτορεπορτέρες.

νά μαθαίνει τα διάφορα πολιτικά μυστικά.

Η ειδησίς αυτή αναστάτωσε φυσικά το υπουργείο των Έξωτερικών της Γαλλίας. "Όλοι οι πράκτορες της Υπηρεσίας της Αντικατασκοπείας κινητοποιήθηκαν άμεσα για ν' ανακλύψουν τα ίχνη του επικίνδυνου κατασκοπού. Μά ο Φραντς Μάινερ είχε εξαφανισθή μυστηριωδώς από το Παρίσι. Στά γραφεία μόνο του παραδόξως πρακτορείου Τύπου, οι άστυνομικοί ανακάλυψαν ένα πλήθος σημειώσεων και κρυπτογραφικών τηλεγραφημάτων, τα οποία δεν είχε προλάβει νά εξαφανισή ο Γερμανός κατάσκοπος. Μέσα όμως σ' αυτές τις σημειώσεις, βρέθηκε κι ένας κατάλογος των υπαλλήλων του πρακτορείου. Ήσαν είκοσι Γάλλοι κατοικοί, μερικές όμως φορές γυναίκες του Παρισιού υποκόσμου κι ο άτυχος Άνρϋ Ρουθιέ, που είχε πέσει θύμα της αφέλειάς του και του υπερβολικού ζήλου του. "Όταν έμαθε την αληθινή ιδιότητα του γενναϊόδωρου διευθυντού του, τὰ έχασε από την κατάληξή του κι' άφησε τους άστυνομικούς νά τού περάσουν τις χειροπέδες, χωρίς καθόλου νά διαμαρτυρηθή.

—Είμαι ένας προδότης! είπε στον άνακριτή, που είχε αναλάβει τή διεξαγωγή των άνακρίσεων γι' αυτή τήν σκαδαλώδη ύπόθεση τής Γερμανικής κατασκοπείας. Θέλω νά τιμωρηθώ και ραδειγματικός γιά τήν ασυγχώρητη άμελεία πού έδειξα και γιά τήν υπερβολική έμπιστοσύνη πού είχα σ' έναν άνθρωπο πού δεν τόν ήξερα. Μά είχα εξαπατηθή από τού πρακτορείο του και τὰ μεγάλα χρηματικά ποσά πού διέθετε γιά τήν έπιτυχία των εργασιών του "Έπειτα τού άνέφερε κάθε τόσο τὰ όνόματα των πιο γνωστών συναδέλφων μου, οι όποιοι, καθώς με βεβαίωνε γιά νά με ξεγελή, ήταν άπό τους πιο τακτικούς του συνεργάτες. "Έτσι έπεσα στην παγίδα και πρόδωσα χωρίς νά τó καταλάβω τήν πατρίδα μου.

Ο Άνρϋ Ρουθιέ βρίσκεται σήμερα στις φυλακές. "Όσο γιά τούτ' άλλους κατοικοίους και τίς γυναίκες τού υποκόσμου, δεν άγχησαν νά πέσουν κι' αυτοί στα δίχτυα τής Άστυνομίας. Ο Γερμανός κατάσκοπος τούς χρησιμοποιούσε γιά νά παρακολουθούν τὰ διάφορα πολιτικά πρόσωπα και νά τού δίνουν κάθε μέρα λεπτομερείς πληροφορίες γιά τή ζωή τους. "Έτσι υπεβείκνυε στον Άνρϋ Ρουθιέ τί έποπε νά μάθι άπ' αυτούς και ποιό μυστικό τους νά ξεγινώσι. Κι' ο άτυχος δημοσιογράφος, νομίζοντας ότι έκτελούσε ένα πολύκροτο ρεπορτάζ, άπεκάλυπτε κατ' αυτό τόν τρόπο στό Γερμανό Φραντς Μάινερ όλα τα μυστικά τής Γαλλίας.

Αυτή η περιπέτεια τού Παρισιού δημοσιογράφου άπεκάλυψε ακόμη ότι η κατασκοπεία όργιάζει κυριολεκτικώς στις πρωτεύουσες των Κρατών τής Ευρώπης ειδικώς μάλιστα, αυτή τήν έποχή, πού όλες η γάρες ξεπολλίζονται, γιά νά είνε έτοιμες γιά έναν καινούργιο πόλεμο.

Π. ΜΠΟΥΑΖΙΒΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΙΘΑΓΕΝΟΥΣ

Κάποτε, ένας Ιθαγενής τής Νέας Καληδονίας, παρουσιάστηκε μαζί με τίς δυό γυναίκες του μπροστά σέ κάποιο Ιεραπόστολο κι' άφού τού πρόσφερε δώρα, τόν παρεκάλει νά τόν βαφτίση.

—Δέν μπορώ νά σέ βαφτίσω, τού άπάντησε ο Ιεραπόστολος, γι'ατί οι κανόνες τού Χριστιανισμού επιβάλλουν νά παντρευνται οι ποιοί μόνο με μιά γυναίκα.

Ο Ιθαγενής έφυγε τότε και ξαναύρισε ύστερα από μερικές μέρες κι' είπε στον Ιεραπόστολο:

—Πάτερ μου, τώρα έχω μόνο μιά γυναίκα. Θα με βαφτίσης;

Ο Ιεραπόστολος έθαύμασε τήν θυσία τού Ιθαγενούς, άλλα άπό περιέργεια, τόν ρώτησε:

—Τί τήν έκανες τήν μιά άπ' τίς δυό γυναίκες σου;

—Τήν... έφαγα!... άποκρίθηκε φυσικώτατα ο Ιθαγενής.

Ο Ιεραπόστολος έμεινε γιά μερικές στιγμές άμίλητος κι' άκίνητος, άλλα κατόπιν θιάστηκε νά βαφτίση τόν άθροωποσόγιο... Ξεχνώντας, πούσ στιγμής, όλους τούς κανόνες και τó πνεύμα τού Χριστιανισμού.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

Βαδίζετε, βαδίζετε όσο θέλετε! Θα έρθη όμως η στιγμή πού θα πεισθίτε ότι αιώνιως βρισκόσαστε πάνω στην ίδια περιφέρεια, πού έχει κέντρο τó μηδέν, τó κεντάφιο τού ανθρώπινου έγώ!

Βολταίρος

'Η Μούσα μου, είνε ε λαός.

Βερανζέρος

'Εκείνοι πού έχουν μιά πίστι, δέν είνε καθόλου εύπιστοι.

'Αν. Φράνς

'Η αγάπη, είνε η έσθής τής ψυχής.

Ντιντερό

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

(Υπό Κ. ΜΑΝΟΥ)

"Αχ, η αγάπη τής καρδιάς τού χρόνου πόσο μοιάζει!
Με τήν γλυκειά τήν "Ανοιξιν κι' εκείνη γλυκοσκάζει,
Χιλιόγαρη κι' ολόδροση και μσοχομυρισμένη
"Έχει κι' άγκάθια πού και πού σά λεονά αθησμένη.

Έπέρασε η "Ανοιξιν. Τό καλοκαίρι φθάνει,
Τής άνοιξιν τά λούλουδα ο ήλιος θά μαράνη.
Και τής αγάπης η χαρές, τά γέλια, τα τραγούδια,
"Απ' τόν καυμό θά μαραθούν σάν άνοιξιν λουλούδια.

Φθινόπωρο! Μαύση νυχτιά! Συννεφιασμένη μέρα
Πέφτουν σκορπουν ολόχρωμα τά φύλλα στον άνερα.
Και τής αγάπης πέφτουν τά φύλλα μαραμένα,
Τόσες έλπίδες ψευτικές κι' όνειράτα χαμένα

Νά! κι' ο Χειμώνας. "Απαλξ και κάτασπρο τó χιόνι,
σκεπάζει κάμπους και βουά τή γή μια σαθανώνει,
Και η αγάπη τής καρδιάς, άνάπη πεθαμένη,
Σάν κρύο χιόνι βρίσκεται βαθειά, βαθειά θαμμένη.

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

(Υπό ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ)

Βάρκα, βαρκούλα, πάρε με, τó πέλαγο νά σιάσω,
Νά πάγω κύματα θουά ζυμπός και άν άπαντρω,
Νά πάγω 'κει πού σπάζουν στον θράγο άφριουσα,
Ν' άκούσω πώς τής λέγονται και τί και πώς γιά μένα

Βάρκα, βαρκούλα, πάρε με και αέρα υ' εκεί περα,
Με τ' όσπρο σου πανί γοργή θαλασσοπεριστέρα,
Γιατί όσα κύματα περνά τόσες ημέρες γάτω,
Μιά φαίνομαι, μιά σβύνομαι, σσι τόν άφρό 'πό πάνω'

Βάρκα, βαρκούλα, σό κουτί πώς είμαι μαθημένος!
Μικρός εξεινητέυηκα θαλασσοσυριμένος,
Σ' όλον τόν κόσμο κυμάω μια δέν είδα δέν θυμούμαι,
"Όμοια μ' αυτή πού μ' έφυγε. "Αχι! τήν άν πνιγούμε!

ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΦΙΛΙ

(Υπό ΓΕΩΡΓ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗ)

Τό θυμάσαι τó πρόσχαρο θρά-	Σ' ένα μέλλον σπαρμένο από
πού θρεθήκαμ' οι δυό μας	(ρόδα
(κρυφά:	έπλανώμασθε τότε κ' οι δυό...
Ποιά θερμή μās έμαγευ' ά-	κι' όμως ήλθε, ξανάθε τó
(γάπη!	(θράδυ,
ποιά μās άναθε σπύθα γλυ-	και μαζί δέν μās εύρηκε
(κειά!	(παιό,
Είς τά στήθη μας έβραζε η	Κείνο τ' όνειρο πλείο δέν γυ-
(νιότη	(ρίζει,
και σφικτά μās κεντού' η	εξαλειφθη στήν πρώτη του αύ-
(ζωή,	(γή,
ώσπου ένώσσαμε γειλή με χει-	"Αχ, οι πόθοι μας πνιγχαν
(λι	(όλοι
σ' έν' άφοράτο έγκάρδιο φιλι.	εις έκείνο τó μόνο φιλι!

Σ' ΑΓΑΠΩ

(Υπό ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ)

Με μιά λέξι θέλω μόνο στην άνάτην μου νά είπω
νά τήν πάρη τó χυρό τήν μιά λέξι «Σ' άγαπώ!
Κι' όπου πās χρυσή μου αγάπη, πάντα νά σέ κυνηγά
«Σ' άγαπώ» νά σου τó λέγη μέσ' τ' αὐτί σιγά-σιγά
Και τά βλέφαρα γιά όπω με χαμόγελ' όταν κλής
νάρχει' όνειρο σιά σου και κρυφα νά τής μιλής.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Υπό Ν. ΚΑΜΠΑ)

Είν' όμιερη και κρύβεται! σόν δόμο πάντα βγαίνει
Με σκέπη, όχι με κλωστή, σέ όγνη καυωμένη
Πού φαίνεται—δέν φαίνεται τά δροσερά τής κάλλη,
Μά είνε πιο γλυκό τó φως κρυμμένο σό κρυστάλλι.

Με άναπα και κρύβεται. Σάν κάθουαι σιά της
Με γέλια και καυώματα σκεπάζει τήν καρδιά της
Και πνίγει τόν έρωτικό σκοπό, όπου τής ψάλλει,
Μά είνε πιο γλυκό τó φως κρυμμένο σό κρυστάλλι.